

РЕШЕНИЕ

№ 9537

гр. София, 19.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9430** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Р. М. от [населено място], подадена чрез адв. Г., срещу Решение № 2153-21-221/11.09.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/07.06.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като са издадени в противоречие с материалния и процесуалния закон. Излагат се съображения, че неправилно в обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане е отказано да бъде възстановена личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на С. М., тъй като не е взето предвид действителното искане на жалбоподателя от 02.05.2024 г. за определяне на социална пенсия за старост на основание чл.98, ал.7 КСО с оглед иницирираното и неприключило производство по обжалване на решение на ТЕЛК от 05.12.2023 г., с което на жалбоподателя е определена трайно намалена работоспособност 30 %. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и чрез адв. Г. поддържа жалбата. Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена с присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 71 -ви състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 25.10.2017 г. С. Р. М. подава заявление с вх. № 2112-21- 3890/25.10.2017 г. /л. 14-15 за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като представя ЕР на ТЕЛК № 2725 от 143/04.09.2017 г. /л. 16/, съгласно което органите на медицинската експертиза са определили 50 % ТНР без чужда помощ, дата на инвалидизиране 04.09.2017 г. и срок на инвалидността три години - до 01.09.2020 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 06.11.2017 г. /л. 41 на длъжностното лице по "ПО" е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.74, ал.1 КСО, считано от 04.09.2017 г. до 01.09.2020 г. - срока на инвалидност, определен от органите на медицинската експертиза.

С последващи Разпореждане № [ЕГН] от 08.12.2017 г. /л. 32/, Разпореждане № [ЕГН] от 18.12.2018 г. /л.54/ на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, Разпореждане № [ЕГН] от 08.04.2020 г. /л.69/ е изменен определеният размер на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

При редовно преосвидетелстване с експертно решение /ЕР/ № 3645 от 176/20.10.2020 г. е определена оценка на работоспособността 50 %, при определената дата на инвалидизиране - 04.09.2017 г. и срок до 01.10.2023 г. /л. 74/.

Във връзка с посоченото ЕР на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване с разпореждане № [ЕГН] от 29.12.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, считано от 02.09.2020 г. до 01.10.2023 г. /л. 76/.

С Разпореждане № [ЕГН] от 26.03.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /л.93/ са поправени предходно издадените Разпореждания с начална дата 18.12.2018 г. и последващите такива досежно размера на отпуснатата лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

С Разпореждане № [ЕГН] от 02.06.2021 г., от 06.06.2022 г., от 31.03.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /л.95, л.104-105, л.114-115/ е преизчислена лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя.

С експертно решение № 93574 от 233/05.12.2023 г. е определена оценка на работоспособността 30 %, при определената дата на инвалидизиране - 04.09.2017 г. и срок до 01.12.2026 г. /л. 116/. Не е спорно между страните по делото, че това ЕР не е влязло в сила, тъй като е обжалвано по реда на чл. 112 от Закона за здравето /33/ пред НЕЛК. С Експертно решение на НЕЛК № 90720 от 3.05.2024 г. е отменено оспореното експертно решение № 93574 от 233/05.12.2023 г. и е върнато на териториалната експертна лекарска комисия за ново преосвидетелстване /л.132/.

С Разпореждане № [ЕГН] от 12.01.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /л.117/ личната пенсия на С. М. е прекратена на основание чл.96 КСО, считано от 02.10.2023 г.

С жалба вх. № 1012-21-293 от 19.03.2024 г. С. М. е обжалвал Разпореждането от 12.01.2024 г. и е направил искане за отмяна на същото и отпускане на социална пенсия за старост по чл.98, ал.7 КСО.

С Решение № 2153-21-69 от 04.04.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С.- град е потвърдено разпореждане № [ЕГН] от 12.01.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (л. 121-122).

С Разпореждане № [ЕГН] от 07.06.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /л.134/ е отказано да бъде възстановена личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на С. Р. М..

С Решение № 2153-21-179 от 15.08.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град е оставена бе уважение жалба от 17.06.2024 г. срещу мълчалив отказ на длъжностно лице по ПО по чл.98, ал.1, т.1 КСО за произнасяне по заявление вх. № 2170-21-755 от 02.05.2024 г. Прието е, че длъжностното лице по ПО се е произнесло в законоустановения срок с разпореждане № [ЕГН] от 07.06.2024 г.

На 20.08.2024 г. е депозирана жалба вх. № 1012-21-918 от С. М. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 07.06.2024 г., като с Решение № 2153-21-221/11.09.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град е отхвърлил жалбата и е потвърдил Разпореждане № [ЕГН] от 07.06.2024 г. Прието е че лицето не отговаря на предпоставките за отпускане на социална пенсия за старост по чл.98, ал.7 КСО, доколкото определеният процент ТНР е под изискуемия минимум 50 предвиден в чл. 72 КСО.

При така установената фактическа обстановка и съобразно чл. 159 от АПК, чл. 168, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 146 от АПК, Административен съд – София – град, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и при липса на предпоставките по чл. 159 от АПК, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност пред АССГ. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО, въз основа на Заповед № 1712/17.08.2015 г. на Управителя на НОИ, представена и приета като доказателство по делото на л.150. Потвърденото Разпореждане № [ЕГН] от 07.06.2024 г. също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по "ПО", съгласно Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ-С. град /л.135/. Същата е подписана "ЗА ДИРЕКТОР" /съгласно заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г. / от П. П./.

Съгласно т. 1 от приложената заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г., издадена от подуправителя на НОИ /л.171/, П. Х. П. – директор на дирекция "Обща администрация" в ТП на НОИ – С. – град, е оправомощена да изпълнява правомощията на директора на ТП на НОИ – С. град, предоставени по чл. 29 от правилника за организацията и дейността на НОИ, в случай на негово отсъствие поради разрешен платен или неплатен отпуск, отпуск при временна неработоспособност, командировка, както и при друга възникнала неотложна необходимост. В тази връзка по делото са ангажирани от страна на ответника доказателства за отсъствието на директора на ТП на НОИ – С. град към датата на издаване на Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г., а именно – Заповед № 29426 от 28.11.2018 г. /л. 170/, видно от която Т. Б. В. - директор на ТП на НОИ – С. град е бил в платен годишен отпуск от 30.11.2018 г. до 05.12.2018 г. и ще бъде замества от П. Х. П.. От друга страна съдът установи, че заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г. /л. 45 е

издадена на основание чл. 37, ал. 3 от КСО от подуправителя на НОИ – В. К.- Н.. При отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя. Нормата на чл. 37, ал. 3 КСО предвижда, че "при отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя. Подуправителят може да изпълнява функции, които са му възложени от управителя. " По делото са представени доказателства – ДВ, бр. 37 от 09.05.2017 г. /л. 172-173/, в който е публикувано решението за освобождаване на управителя на НОИ – Б. Х. П. във връзка с подадена оставка. Предвид тези обстоятелства и при условията на чл. 37, ал. 3 КСО заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г. е постановена от В. К.- Н.. Решението за избор на нов управител на НОИ е публикувано в ДВ бр. 77 от 26.09.2017 г. /л.174-175/

С оглед изложеното оспореното решение и разпореждането на длъжностното лице по ПО се явяват издадени от компетентни органи.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В случая няма спор по фактите и същите правилно са установени от административния орган. Спорният по делото въпрос е правен и е свързан с наличието на предпоставките за отказ за възстановяване на пенсия за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост по отношение на С. М. в случаите, когато решението на ТЕЛК и НЕЛК е обжалвано от председателя на медицинската комисия или по реда на чл. 112 от Закона за здравето на основание чл.98, ал. 7 КСО.

Жалбоподателят твърди, че му е дължима на основание чл. 98, ал. 7 КСО лична пенсия за инвалидност с оглед иницирираното и неприключило производство по обжалване на решение на ТЕЛК от 05.12.2023 г., с което на жалбоподателя е определена трайно намалена работоспособност 30 %, като не споделя изводите на решаващия орган, че не отговаря на изискванията на посочената разпоредба, обоснован с установената ТНР под минимума от 50 на сто с аргумент, че ЕР на ТЕЛК е обжалвано и не е влязло в сила.

Настоящият състав намира възраженията в жалбата за неоснователни по следните съображения:

От представеното по делото експертно решение № 90720 от заседание № 39 от 13.05.2024 г. на НЕЛК се установява, че експертното решение на ТЕЛК от 05.12.2023 г. е отменено изцяло. Видно е, че с решението си НЕЛК не се е произнесла по същество, в смисъл да е определила процент трайно намалена работоспособност, а е върнала преписката на ТЕЛК за ново произнасяне с указания.

Текстът на чл. 72 КСО дефинитивно сочи, че пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност. Следователно лицата, които нямат признат от органите на медицинската експертиза на трайно намалената работоспособност процент в регламентирания от кодекса диапазон, нямат право на цитираната пенсия, независимо дали се касае за първоначално отпускане на пенсия или последващо, както е в конкретния случай. В разпоредбата на чл. 98, ал. 7 КСО е посочено, че ако решението на ТЕЛК и НЕЛК е обжалвано от председателя на медицинската комисия или по реда на чл. 112 от Закона за здравето, до влизането в сила на решението на НЕЛК, съответно на съда по обжалваното решение на органите на медицинската експертиза пенсията за инвалидност се отпуска, възобновява и възстановява в размер на социалната пенсия за старост. Текстът на чл. 98, ал. 7 КСО следва да се тълкува и прилага в съответствие с този на чл. 72 КСО, което означава, че

към момента на оспорване на решението на ТЕЛК или НЕЛК лицето трябва да разполага с решение на медицинската експертизата, определящо му 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност, макар и неокончателно. В чл. 98, ал. 8 КСО е казано, че едва след влизането в сила на решението по ал. 7 пенсията се определя в действителен размер от датата на придобиване на правото, съответно от датата, от която е възобновена или възстановена, ако на лицето е определен процент трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто. Ако законодателят е имал предвид, че експертизираното лице има право на пенсия за инвалидност и при определен процент трайно намалена работоспособност под 50 на сто, което е изключение от принципното правило на чл. 72 КСО, той би го отразил изрично, а в текстовете на чл. 98, ал. 7 и 8 КСО не би записал "отпуска, възобновява и възстановява", респ. "пенсията се определя в действителен размер от датата на придобиване на правото, съответно от датата, от която е възобновена или възстановена, ако на лицето е определен процент трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто".

След като е установил, че след 01.10.2023 г. С. М. не разполага с медицинско експертно решение, признаващо му 50 или повече процента трайно намалена работоспособност, административният орган правилно е прекратил изплащането на пенсията за инвалидност поради общо заболяване, считано от 02.10.2023 г. Съгласно чл. 96, ал. 1, т. 4 КСО пенсията се прекратява, когато отпадне основанието за получаването ѝ. Втората алинея на същия текст регламентира, че в случаите по т. 4 пенсията се прекратява от датата, на която е възникнало основанието за прекратяването, която в случая е 02.10.2023 г., респ. е отказал да възстанови пенсията за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост с оспореното разпореждане. По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице основанията по чл. 146 от АПК за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Трето отделение, 71 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Р. М. от [населено място], подадена чрез адв. Г., срещу Решение № 2153-21-221/11.09.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/07.06.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА С. Р. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. "К. Б. Г." № 156, ет. 4, ап. 9, адв. В. Г. да заплати на ТП на НОИ С.- град сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

